

PF 2026

Těšíme se na vás ve volebním roce 2026!

ODS a nezávislí Brušperk

Je nebo není svoboda dar?

Ve spojení s nedávnými oslavami Dne boje za svobodu a demokracii, jsem se v mnoha prosloveh a komentářích setkala s několikerym pojetím slova svoboda. Já sama jsem ve svém úvodu k oslavám u nás v Brušperku měla připraveno, že svoboda je dar.

Je tedy darem nebo není?

Svoboda je jedním z nejdůležitějších pojmů lidské existence. Vnímáme ji jako něco přirozeného, co nám náleží, ale zároveň jako hodnotu, o kterou se

v dějinách lidé museli opakovaně zasazovat. Otázka, zda je svoboda dar, nebo zodpovědnost, nás nutí zamyslet se nad tím, jak ji chápeme a jak s ní nakládáme.

Na první pohled se zdá, že svoboda je dar. Není samozřejmá – mnozí lidé na světě ji nemají, a proto si ti, kteří ji mají, mohou připadat obdarovaní. Dar ale bývá něco, co přijímáme pasivně, bez nároku na úsilí. A právě zde se objevuje problém: svoboda není jen příjemná volnost, ale i prostor pro rozhodování, který vyžaduje aktivní přístup. Pokud ji bereme pouze jako dar, riskujeme, že ji začneme považovat za samozřejmost a přestaneme si uvědomovat její cenu.

Na druhé straně je svoboda zodpovědnost. Každé naše rozhodnutí má důsledky – nejen pro nás, ale i pro ostatní. Svoboda bez hranic by vedla k chaosu, protože tam, kde končí respekt k druhému, končí i skutečná svoboda. Být svobodný znamená umět volit, nést následky a respektovat práva ostatních. To je náročné, protože zodpovědnost často omezuje naše pohodlí. Přesto právě tato zodpovědnost dává svobodě smysl: činí z ní něco víc než jen prázdný pojem.

Jak řekl T. G. Masaryk: „Svoboda není jen právo, ale i povinnost.“ Tento citát vystihuje podstatu problému. Svoboda není jen možnost dělat, co chceme, ale také povinnost jednat tak, aby naše svoboda neohrožovala svobodu druhých. Bez této rovnováhy by se dar svobody mohl stát nástrojem nespravedlnosti.

Možná tedy svoboda není ani čistý dar, ani pouhá zodpovědnost. Je to dar, který se stává skutečným až tehdy, když přijmeme zodpovědnost za jeho užívání. Bez ní by se dar změnil v nebezpečnou iluzi. Svoboda je privilegium, které nás zavazuje – k rozvaze, k respektu, k odpovědnosti za svět, ve kterém žijeme.

Pokračování projektu rekonstrukce přehrady a obnovy krajiny v Brušperku

Krajina kolem našeho města se v příštích letech může výrazně proměnit. Díky evropskému Fondu pro spravedlivou transformaci máme jedinečnou příležitost napravit škody způsobené dřívější důlní činností a vrátit do okolí Brušperku více vody, zeleně i bezpečných cest pro pěší a cyklisty.

Myšlenka využít těchto prostředků vznikla už v minulém volebním období, kdy se vedení Brušperku společně s obcemi Krmelín, Staříč a Fryčovice začalo pravidelně scházet. Cílem bylo najít společný postup a připravit projekty, které budou mít trvalý přínos pro celé území. Tehdejší vedení Brušperku se na těchto jednáních aktivně podílelo a stálo u samotného vzniku záměru.

Na základě těchto jednání vznikla Studie zvelebení území poškozeného důlní činností v oblasti Brušperk–Krmelín, kterou zpracoval Petit Ateliér. Po jejím představení veřejnosti se začaly připravovat konkrétní projekty, z nichž dva nejdůležitější se nyní posunuly do fáze projektové dokumentace.

Revitalizace přehrady Horní Koťbach

Projekt zahrnuje odbahnění nádrže, opravu technických objektů, vyčištění rybníků B1–B3 a úpravu nátoků a přítoků. Projektovou dokumentaci zajišťuje firma Projecto s.r.o. za 2,5 mil. Kč bez DPH.

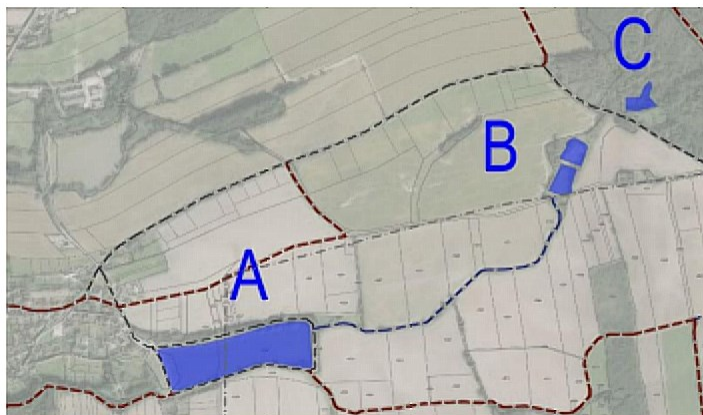
Cyklostezka Brušperk – Krmelín

Nová stezka naváže na stávající cyklotrasu č. 6006 a propojí Brušperk s Krmelínem bezpečnou trasou pro pěší i cyklisty. Projekt připravuje RSE Project s.r.o. za 658 tis. Kč bez DPH. Stezka povede po obecních pozemcích a v některých úsecích bude doplněna stromovou alejí.

Časový tlak

Všechny projekty financované z Fondu spravedlivé transformace musí být dokončeny do roku 2027. Jako zastupitel, který stál u zrodu těchto plánů již

v předchozím období, se snažím průběh projektů sledovat a podporovat, aby se realizace nezdržovala a aby naše město o tuto jedinečnou příležitost nepřišlo.

A – koupací přehrada č.1

B – dvojice rybníků pod Obecním lesem

C – lesní tůňka

Závěrečná výzva občanům

Území, které můžete vidět na mapce – od koupací přehrady, přes rybníky pod Obecním lesem až po lesní tůňku – může získat novou podobu, která bude sloužit nejen nám, ale i budoucím generacím. Aby se to podařilo, je důležité, aby projekty postupovaly bez zbytečných průtahů.

Proto zvu všechny občany, aby se o průběh projektů zajímali, sledovali jeho transparentnost a využívali možnosti nahlížet do veřejně dostupných dokumentů. Zájem obyvatel a jejich kontrola jsou vždy nejlepší zárukou toho, že investice města budou vedeny odpovědně a včas.

Když jsme před několika lety projekty připravovali, věděli jsme, že nejde jen o stavby, ale o dlouhodobou obnovu krajiny. Udělejme vše pro to, aby byla tato práce dotažena do konce. Brušperk si to zaslouží.

Tomáš Vojtek – zastupitel města

Pečení holubi od Andreje Babiše: Typická česká realita

Jakmile nová vláda představí své programové prohlášení, vždy to vypadá, jako by se chystala přepsat ekonomické zákony a stabilizovat všechny makroekonomické ukazatele. Všechno bude levnější, výkonnější, rychlejší, digitálnější a hlavně – nestane se to dražší. Zkrátka pečení holubi přímo na talíř pro všechny a bez vynaloženého úsilí. Programové sliby, jako jsou například vyšší mzdy, platy a důchody, lepší a kvalitnější služby, levné energie a zároveň úsporný stát, se však v realitě mění na něco podivně rozbředlého a neurčitého. Ekonomové tomu říkají „rozpočtová kouzla“. Běžní lidé tomu říkají „pořád dokola“.

Daně, které se údajně nezvyšují

Vláda Andreje Babiše prohlašuje, že daně pro „běžné lidi“ zvyšovat nebude. Ale kdo jsou ti běžní lidé? To jsme přece my úplně všichni. A místo daní přichází v praxi nové poplatky, zvýšené odvody, a také zajímavé skryté náklady, kterým se však neříká „daň“.

Stát tak může tvrdit, že daně nezvedá. Ale já si myslím, a víme to všichni, že naše peněženka to pozná velmi rychle.

Trh práce: není kdo by to udělal

Aby se ekonomické touhy splnily, musí to někdo uskutečnit. Jenže Česká republika má málo pracovníků. Vláda proto plánuje příspěvky na podporu rodin, rekvalifikace, digitalizaci a řízenou migraci. V praxi to všechno bohužel zatíží další nové papírování.

Energetika: levně, rychle a čistě... někdy, možná, snad

Snaha mít levnou energii, stavět jaderné bloky (Dukovany a Temelín), podporovat obnovitelné zdroje a zároveň vše zaplatit „z úspor“ je jen krásné přání a zároveň slib, který se podle mě může jen těžko úplně realizovat. Problémem totiž je fakt, že účty nejsou bezedné.

Lidé víc chtějí zázraky, avšak ekonomika se řídí jinak, a to kalkulačkou

Je vidět, že ať už vládne kdokoli, jedna věc zůstává jistá: pečení holubi létají jen v politických projevech a slibech, nejčastěji z úst populistů, kteří se bohužel natlačili do nové vlády. Realita ale připomíná, že státní rozpočet musí být střídlivý dokument, a ne předvolební fantazie.

Vlády se mění, populisté své sliby opakují nejhlasitěji před volbami a po volbách poněkud utichnou. Ekonomice nezbývá než trpělivě čekat. Doufejme. Jen ti pečení holubi nějak nechtějí odnikud přilétat.

Jan Mahdák

student Ekonomické fakulty, VŠB-TU Ostrava

Čtyřikrát ouha nové vlády

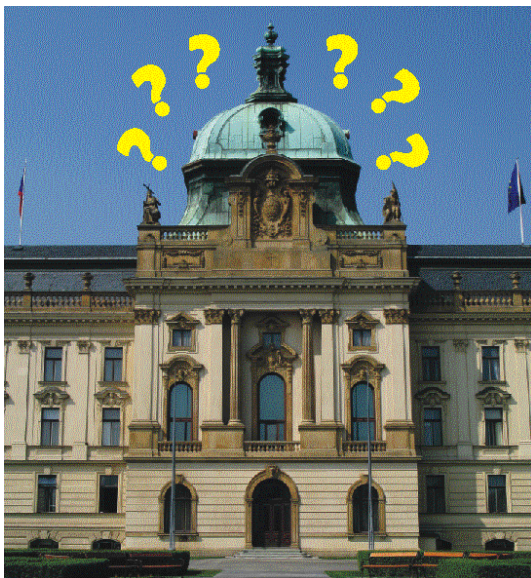
Parlamentní volby v Nizozemsku vyhrála pozitivně vedená kampaň. Vítěz Holanďany nestrašil, nedštil na nikoho síru a povedlo se mu jako jednomu z mála porazit populisty.

V České republice to bylo jinak. Na náměstí v Brušperku jsem se omylem zúčastnila předvolebního meetingu Andreje Babiše a zjistila jsem, že žijeme ve spálené a zničené zemi, zdravotnictví je před kolapsem, obrana země je zbytečná, nestaví se dálnice, nic se nedělá pro české občany a až se on stane premiérem, vše se změní. Sestaví vládu odborníků a bude tady ráj, jen tak – lusknutím prstu. Prostě to zařídí.

Volby jsou za námi, Babiš je vyhrál a mohl by začít s budováním ráje. Ale první ouha, prezident i veřejnost chtějí vědět, jak bude řešen střet zájmů, protože pokud by řešen nebyl, mohla by Česká republika přijít o evropské dotace.

Druhé ouha se týká "odborníků", kteří by měli být v nové vládě. Odborná i laická veřejnost se staví proti některým z nich. Ministrem životního prostředí se má stát člověk, který popírá vědecké poznatky o klimatických změnách.

Zahraničí má vést samozvaný odborník na historii, který sice odmítá vysvětlit své příjmy uvedené v daňovém přiznání, za to však podal svůj pohled na události 17.11.89. Za svou krátkou politickou kariéru se snažil infantilními výmluvami dokázat, že není rasista, šovinista ani lhář. Proti kandidátovi na ministra kultury protestuje většina umělců. Ministryně financí se neumí rozhodnout, kolik miliard v rozpočtu chybí. Zatím se pohybujeme v rozmezí 35–97 miliard.

Popravdě, chybějící miliardy se týkají splnění nesmyslných předvolebních slibů.

Třetí ouha je riziko premiérova vydání k trestnímu stíhání. Babišovo hnutí nezískalo takový počet hlasů, aby si svého šéfa ochránilo samo a Babiš se tak musí spolehnout na hlasy svých koaličních partnerů. Ti však mohou za své hlasování proti něco chtít. A pokud to nedostanou, mohou hlasovat pro.

Čtvrté a největší ouha se týká nás všech. Kolik bude tenhle čtyřletý mejdan stát je ve hvězdách. Všem bylo slíbeno, že se budou mít lépe. Kde na to vezmeme? Půjčíme si. A i když podle jedné nejmenované finanční odbornice půjčka není dluh, tak tu půjčku budou platit ještě děti našich dětí. Protože 35 % voličů uvěřilo, že se nemá dobře.

Nové nadějně tváře ODS

Volby 2025 přinesly výrazné osvěžení české politiky a pro Občanskou demokratickou stranu (ODS) konkrétně symbolizují nástup silné generační obměny, kde se prosadili dva velmi mladí a aktivní kandidáti koalice SPOLU a členové ODS: Lucie Bartošová (25 let) a Štěpán Slovák (27 let). Oba se dostali do Poslanecké sněmovny díky masivní podpoře voličů, kteří je preferenčními hlasy (kroužkováním) katapultovali přes původní pořadí kandidátek, což je silný důkaz, že voliči ODS a koalice poptávají mladé tváře s novými prioritami.

Lucie Bartošová, studentka a podnikatelka z Libereckého kraje, v rámci ODS ztělesňuje hlas mladé generace s důrazem

na moderní školství, aktivní občanství a propojení politiky s regiony a mladými lidmi. Oproti tomu Štěpán Slovák, právník ze Zlínského kraje a člen ODS od roku 2016, přináší právní a expertní pohled, zaměřuje se na zásadní reformy zdravotnictví, modernizaci státní správy a efektivní digitalizaci, čímž potvrzuje snahu ODS o pragmatický a moderní přístup k řízení státu.

Jejich úspěch tak ukazuje, že ODS dává prostor mladým talentům schopným přinést moderní témata a zároveň si udržet regionální kontakty a silnou podporu, čímž si posiluje svou pozici pro budoucnost. Nyní je na nich, aby v Poslaneckém klubu ODS naplnili vysoká očekávání a ukázali, že dokážou převést své ideály do reálné politické práce.

Anežka Pělučová

Malé zamyšlení

Troufám si tvrdit, že nedostatek volných míst v mateřské škole není nejpálčivějším problémem v našem městě. A to říkám s vědomím, že jsem sama měla čtyři děti a bez hlídačích babiček jsme si s manželem s touto situací poradili. Pro pracující matky se místo pro děti ve školce našlo. Ovšem nepožadovala jsem jejich umístění ve dvou letech ani v období, kdy jsem čerpala rodičovskou dovolenou (tenkrát bohužel bez rodičovského příspěvku). Několik posledních let se denně pohybuji mezi našimi staršími spoluobčany. Tedy staršími, než jsem já sama. A proto spolehlivě vím, že obrovským přínosem by bylo pořízení domova s pečovatelskou službou.

Samozřejmě bezbariérové, s místěčkem pro lavičku u vchodu, se samostatným pokojem, s možností objednat si různé služby, se sprchou, záchodem a možností uvařit si třeba kávu. Aby poslední roky života naši nejmilejší neměli jen ubytování, ale bydlení. Něco jako domov, když ten dosavadní už nestačí svými silami udržovat, ale s pomocí by ještě mohli prožívat pěkné roky.

Vypadá to dnes jako nedostizhý sen?

A musí to zůstat jen snem?

Třeba by se řešení našlo..... třeba by to chtělo jen dobrý nápad

Vladka Lebedová

Jmelí – škůdce, nebo symbol Vánoc

Přemnožené jmelí se v posledních letech stává vážným problémem místní krajiny. Zatímco v domácnostech jej vnímáme jako symbol Vánoc a štěstí, v přírodě se z něj často stává tichý, ale vytrvalý škůdce. Mírnější zimy a celkově teplejší klima umožňují jeho rychlejší šíření, a protože se semínka jmelí snadno přenášejí ptáky, napadení se objevuje stále častěji i na mladších nebo dříve odolných stromech. Nejvíce trpí javory, lípy, topoly či ovocné stromy, které se pod tlakem parazita postupně oslabují.

Jmelí je poloparazit – sice si dokáže vyrábět vlastní cukry fotosyntézou, ale veškerou vodu a minerály odebírá hostitelskému stromu. Ten je pak dlouhodobě podvyživený, ztrácí vitalitu, roste pomaleji a hůře odolává dalším chorobám a škůdcům. V případě silného napadení může strom dokonce zcela odumřít, což je v městském prostředí obzvlášť nebezpečné kvůli riziku pádu větví či celých stromů.

Základem obrany je včasný zásah. Napadené větve je třeba pravidelně odřezávat, ideálně v zimě, kdy je jmelí dobře viditelné. U velkých nebo obtížně přístupných stromů je vhodné povolat odborníky, kteří bezpečně odstraní i větší množství parazitů a posoudí celkový zdravotní stav dřeviny. Stromu lze pomoci také posilováním – dostatečnou zálivkou, péčí o kořenový prostor a doplňováním živin.

Stále větší roli v boji s přemnoženým jmelím by mělo hrát samotné město. Přivítal bych kdyby vedení města začalo organizovat pravidelné kontroly zeleně, plánovat systematické ořezy a v rámci dlouhodobé koncepce výsadby volit druhy stromů méně náchylné k napadení. Důležitá je také komunikace

s veřejností – informovat občany o tom, jak jmelí včas poznat, proč je nutné jej odstraňovat a jak mohou pomoci na vlastních zahradách.

Úspěch boje proti přemnoženému jmelí však závisí na spolupráci nás všech. Město může zajistit péči o veřejnou zeleň, ale napadení často začíná na soukromých pozemcích, odkud se dále šíří. Každý, kdo si všimne jmelí ve své zahradě či ulici, může přispět k tomu, aby se rostlina dál nekontrolovatelně nešířila. Jen společným úsilím lze zajistit, že naše stromy zůstanou zdravé a budou nadále tvořit nedílnou součást místní krajiny.

David Vojtek

Anežka Česká

princezna, která věřila v sílu modlitby a pomoci potřebným

Anežka Přemyslovna, dcera krále Přemysla Otakara I., se narodila počátkem 13. století, v době, kdy se o lidech rozhodovalo u dvorů mocných tehdejšího světa. Mohla usednout na trůn, ale zvolila jinou cestu. Odmítla sňatek, který jí měl zajistit postavení, a místo slávy u královského dvora si vybrala službu chudým a nemocným. V Praze založila klášter Na Františku – první nemocnici v českých zemích.

Anežka se stala symbolem tiché, neokázalé víry. Netoužila po slávě ani bohatství, získala totiž mnohem víc: důvěru i úctu těch, kteří k ní

přicházeli pro pomoc. I po své smrti zůstala v paměti lidí jako královská dcera, která se zřekla bohatství a slávy světa, aby mohla být blíž lidem a takto sloužit Bohu.

S jejím jménem se pojí zvláštní legenda: dokud nebude Anežka prohlášena za svatou, nebude mít česká země klid. A že až k tomu dojde, přijde do země svoboda a pokoj. Trvalo to celých sedm století. Anežka byla svatořečena v listopadu 1989 a jen o pár dní později začaly v Československu události, které změnily dějiny.

Zda to byla náhoda, nebo symbol, nechť si každý odpoví sám. Ale právě v takových příbězích se dá číst víc než jen historie, protože připomínají, že moc může mít i jinou podobu. Ne tu, která poroučí, ale tu, která slouží.

Zdeňka Mahdřáková

Připomínka událostí 17. listopadu

Brušperk 16.11.2025

